

Are omul liberul arbitru?

Stricăciunea totală a omului

Afirmație: Toți oamenii se nasc având liberul arbitru și ei se pot decide dacă ei vor crede Evanghelia sau o vor respinge.

Această afirmație referitoare la aparenta voință liberă a omului redă o înțelegere greșită a stării efective a omului decăzut. Ea pornește de la premisa că omul în starea lui decăzută poartă în sine putere pentru bine, care îl face capabil să se adreseze lui Dumnezeu, pentru ca să devină răscumpărat – oricând el își dorește aceasta.

Greșeala învățaturii despre liberul arbitru constă în aceea că ea neagă stricăciunea totală a omului, despre care Sfânta Scriptură vorbește clar. Biblia învață ce este omul în starea lui de necredință:

- El este „lipsit de putere” și de aceea incapabil să facă ceva ca să se ajute pe sine însuși (Romani 5.6).
- El „nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3.3).
- El „nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3.5).
- El „nu poate primi nimic [nici un lucru spiritual de la Dumnezeu]” (Ioan 3.27,32).
- El „nu poate veni la Hristos”, ca să fie mântuit (Ioan 6.44,65).
- El „nu știe nimic”, aceasta înseamnă, el nu recunoaște adevărul, atunci când acesta i se prezintă (Ioan 8.14).
- El „nu poate auzi Cuvântul lui Dumnezeu”, atunci când acesta este predicat (Ioan 8.43,47).
- El „nu poate fi plăcut lui Dumnezeu” în starea lui decăzută (Romani 8.8).

Deci oamenii pierduți sunt „morți” spiritual în păcatele lor, fără să aibă vreun semn de viață îndreptat spre Dumnezeu (Efeseni 2.1,5; Coloseni 2.13). Cum poate cineva, care se află într-o astfel de stare lipsită de putere, să fie capabil să se hotărască pentru Hristos și să creadă Evanghelia, dacă în el nu sunt active capacități spirituale, care îl fac capabil să răspundă la chemarea lui Dumnezeu?

J.N. Darby a spus:

Omul este privit așa cum este, fără impuls de viață în relația cu Dumnezeu; el este mort în greșeli, delictе și păcate.¹

P. Wilson a spus:

¹ J.N. Darby, *Synopsis—on Colossians*, pag. 48, Loizeaux Bros. Edition.

Are omul liberul arbitru?

Dumnezeu ne-a făcut cunoscut demn de încredere că noi nu numai suntem pierduți și nu avem nici o putere să facem ceva contrar, ci și că noi suntem morți din punct de vedere moral față de Dumnezeu – că nu este nici un impuls al inimilor noastre spre El.²

H. Smith a spus:

Dacă suntem morți, atunci din partea noastră nu poate porni nici un impuls spre Dumnezeu. Primul impuls trebuie să vină de la Dumnezeu.³

A.P. Cecil a spus:

Înainte ca un om să se nască din nou, Dumnezeu îl privește ca fiind mort în greșeli și păcate. El nu se mai poate îndrepta spre Dumnezeu, precum nu se poate mișca un cadavru. Se poate vorbi cu el despre Dumnezeu, dar el nici nu aude nici nu răspunde nici nu vede. El nu are nici credință și pocăință sau altceva, până când Duhul lucrează, când îl aduce la viață.⁴

A.H. Rule a spus:

Omul se află într-o stare de moarte, și dacă el trebuie să aibă viață, atunci Dumnezeu trebuie să acționeze suveran. Omul însuși este lipsit de putere, așa cum era Lazăr mort, până când a fost rostit cuvântul dător de viață. ... Vorbind omenește, un mort nu poate nici să audă nici să creadă; și nici un om sau un înger nu-l poate face să audă sau să creadă. Însă Dumnezeu vine pe scena morții, și totul se schimbă.⁵

Cei mai mulți creștini vor fi de acord că omul în păcatele lui este total stricat și pierdut. Dar dacă cercetezi învățătura lor în privința cum un om vine la Hristos și devine mântuit, se va constata: în realitate ei cred că în omul căzut este totuși ceva bun – chiar dacă este numai o scânteie mică. De aceea ei spun că omul ar fi capabil să răspundă la Evanghelie, dacă el se decide pentru ea. Probabil ei nu își dau seama, dar ceea ce ei spun în realitate este: Omul este într-adevăr rău, dar el nu este așa de rău ca el să nu poată în vreun fel să obțină propria binecuvântare. Adevărul este: înainte ca Dumnezeu să dăruiască omului viața nouă, acesta are în sine numai o natură de păcat, decăzută (carnea). Când omul în starea sa decăzută alege sau se hotărăște să vină la Hristos, atunci este carnea care a făcut alegerea. Însă niciodată nu poate fi așa, căci „gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune

² P. Wilson, din „God’s Sovereignty—Man’s Responsibility“ în *Christian Truth for the Household of Faith*, Anul 12, 1959, pag. 250.

³ H. Smith, *The Epistle to the Ephesians*, pag. 17.

⁴ A.P. Cecil, din „New Birth, Salvation, Sealing“ în *Helps by the Way*, Anul 3, NS, 1880, pag. 175.

⁵ A.H. Rule, din „Eternal Life and the Person of Christ“ în *Selected Ministry of A.H. Rule*, vol. 2, pag. 210.

Are omul liberul arbitru?

legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate” (Romani 8.7). De aceea carnea nu este capabilă să fie supusă lui Dumnezeu; ea nu va răspunde niciodată la Evanghelie.

Greșeala în învățătura voinței libere constă în aceea că ea face răscumpărarea ca fiind rod al propriei voințe. Ea este o învățătură identică cu arminianismul. Jakobus Arminius (1560-1609) învață că toți oamenii sunt păcătoși stricați, dar el nu a recunoscut că stricăciunea lor era de așa fel că ei nu puteau să se decidă în a crede în Evanghelie. El învață, că oamenii, cu toate că ei sunt creaturi decăzute, sunt încă ființe morale libere și de aceea stă în puterea lor să creadă în Evanghelie, dacă ei se decid pentru ea.

J.N. Darby a spus:

Arminianismul, sau mai bine spus pelagianismul, pretinde că omul poate alege și că prin urmare omul vechi se îmbunătățește prin ceea ce el [arminianismul] consideră că este corect. Primul pas este făcut fără har, și el este primul pas care în acest caz este important. Eu cred, că noi ar trebui să respectăm Cuvântul, însă privit filozofic și moral voința liberă [liberul arbitru] este o teorie falsă și eronată.⁶

Tradus din: *Unsound Doctrinal Statements & Clichés*, pag. 25.

⁶ J.N. Darby, scrisoarea din 23. octombrie 1861, *Letters of J.N. Darby*, vol. 1, pag. 315.